

Bu da nereden çıktı, dersenez, cümleyi tam yazayım: Kafamda 17 dikiş var! Hayır benim kafamda değil! Kendisini Türkiye devrimci

hareketinin önderi olarak gören bir tip, biyografisinde böyle bir cümle kullanmıştı.

Komik bir hikayedir, anlatayım.

Yıl 1986. Avrupa'da 6 parti (TKP-TİP-TSİP-TKEP-TKSP-PPKK) tarafından oluşturulmuş olan Sol Birlik'in çalışmaları hayli yoğun. Ortak bir gazete çıkarılıyor, değişik eylemlerde birlikte yer alınıyordu. Sol Birlik Yürütme Kurulu'nun toplantıları genellikle Duisburg'da yapılıyor, parti adına da ben katılıyordum.

Duisburg'da TSİP'in Avrupa merkez bürosu da vardı. Buraya geldiğimde büroya da uğurdım. Merkez Komitesi üyelerinden Orhan Doğançay da benim gibi kimya mezunuydu ve yine benim gibi kimya ile pek ilgisi kalmamıştı.

Orhan, faks ile sürekli olarak gelen "Mihraç yoldaş"ın yazılarına meraklıydı. Faksla "anında özel baskı" ya da benzeri başlıklarda açıklamalar gelir, Orhan da her büroya gelişimde bana "Bil bakalım Mihraç yoldaş ne göndermiş" diye takılırdı.

Gülüp geçerdim. Orhan da kendince kafa buluyordu işte!

Bir gün ciddi olarak, "Sana bir şey soracağım?" dedi.

"Fakstan gelen bir yazı ise sorma" dedim.

"Soracağım, yoksa anlamıyorum" dedi ve sordu.

"Burada diyor ki, 14 yaşındayken 1970'in devrimcilerinden ilk deneylerimi edindim"

"Bunda anlaşılmayacak ne var!"

"Ben 14 yaşındayken dünyadan habersiz bir velettim. Mihraç yoldaş 14 yaşında nasıl devrimci olmuş?"

"Adam 1956 doğumlu, 14 yaşında devrimci olacak ki, 1970'e yetişsin.

Aslında 12 yaşında olsaydı 1968'e de yetişirdi."

"Haaa, şu mesele!"

17 dikiş meselesi daha da ilginçti.

Büyük devrimci 30 yaşına basması münasebetiyle yazdığı

Otobiyografisinde, Türkiye devrimci hareketinde hiç bir önderde bulunmayan özelliklerini sıralarken, "kafasında 17 dikiş olduğundan" da söz ediyordu.

Aşağıdaki konuşma Orhan ile TSİP Genel Sekreteri Yalçın Yusufoglu arasında geçmiş.

Yusufođlu ameliyat olmuş, Orhan da onu hastanede ziyarete gidiyor.

“Nasılsın Yalçın yoldaş?”

“İyiyim! Doktor ustaymış, birkaç dikişte işi bitiriverdi.”

“Birkaç dikiş mi! Sende de hiç iř yokmuş Yalçın yoldaş. Bak, Mihrac yoldaşta 17 dikiş varmış. Burada yazıyor!”

Faksla kendilerine ulaşan bu ve benzeri yazıları okuyanlar normalde –bir kere dışında- bana bir şey söylemezlerdi. Bir gün, ya yine MK yesi Bülent ya da Yusuf, “Engin, dedi, bu soytarıyla bir zamanlar nasıl aynı örgütte oldun?”

“O zamanlar bu kadar değildi” gibisinden bir şeyler söylediğimi hatırlıyorum. İnanđırıcı oldu mu, bilemiyorum.